

A Fővárosi Ítéletábra a Dr. Tóth T. Tibor Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Dr. Maschefszy Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. január 22. napján kelt 8.G.44.038/2013/22. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 80.000,- (Nyolcvanezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A **P...** Kft. és a felperes - korábbi elnevezése ... Magyarország Logisztikai Kft. - között 2004. június 29-én keretszerződés jött létre közúti fuvarozás elvégzésére. A **P...** Kft. 2010. szeptember 29-én megbízást adott a felperesnek Székesfehérvárról Nagy-Britanniába, Lutterworth lerakóhelyre 10 paletta áru továbbítására 2010. szeptember 30-án 18.00 órai felrakással és 2010. október 5-én 11.00 és 15.00 órai közötti lerakással.

A fuvarozás tárgyában a peres felek között 2010. szeptember 29-én több e-mailváltás történt. A felperes részéről **G. J.**, míg az alperes részéről **Ny. R.** járt el. **Ny. R.** 2010. szeptember 29-én 1 óra 38 perckor küldött e-mailben az alperes kombi biztosítását mellékelte, és várta a megbízást az Angliába végzendő fuvarra. **G. J.** 2010. szeptember 29-én 1 óra 51 perckor küldött e-mailben még arról tájékoztatta az alperes munkavállalóját, hogy a megbízója a fuvar lemondta, majd ugyanezen a napon 2 óra 42 perckor **Ny. R.** a **G. J.**nek küldött e-mailben közölte, hogy visszaigazolást ír, ugyanakkor megadta a fuvarozást végző gépjármű rendszámát, amely .../QIL-072 volt, és tájékoztatta arról, hogy vasárnap kint lesz a kocs a felrakóhelyen. Ugyanezen a napon **Ny. R.** szállítványozási megbízási visszaigazolást állított ki, amelyben a felperes megbízását szállítványozóként igazolta vissza. Ebben szerepel a 2010. szeptember 29-én 2 óra 42 perckor küldött e-mailben megjelölt szerelvény rendszáma, a gépkocsi típusa, továbbá a felrakás és a lerakás helye, annak pontos ideje, továbbá a szállítandó áru típusa, amely elektronikai alkatrészként került megjelölésre. Az irat szerint Székesfehérvár-Lutterworth viszonylatban 2010. szeptember 30. 18.00 órai felrakással és 2010. október 4. 12.00 órai lerakással 2150 euró díj ellenében vállalta a küldemény továbbítását, állásidőként 250 euró/nap, megíúsult fuvar esetére 250 euró kikötésével. Tájékoztatót adott arról, hogy a szállítványozási tevékenységet a Ptk., CMR egyezmény és a magyar szállítványozási feltételek alapján végzi. A visszaigazolás tartalmazta, hogy amennyiben az ellen azonnal, vagy legkésőbb a felrakás tervezett idejét megelőző munkanap 14.00 óráig írásos észrevétellel nem élnek, úgy azt elfogadott eseti szállítványozási szerződésnek tekintik.

Az alperes ugyanezen a napon - 2010. szeptember 29-én - a ... SK spol. S.r.o. fuvarozó cég részére nemzetközi fuvarmegbízást adott a fenti visszaigazolásban rögzített tartalommal 1950 euró fuvardíj

ellenében. A megbízásban szerepelt a felperes részére e-mailben megküldött szerelvény rendszáma az .../QIL-072.

A felperes alkalmazottja **G. J.** 2010. szeptember 30-án 10 óra 56 perckor szállítási megrendelést küldött a fuvarozás elvégzésére 33 paletta, 24.000 kg súlyú áru továbbítására. A megrendelés az alperes által előző nap írt visszaigazolásban feltüntetett adatokat, a rakodási és kirakodási helyeket és dátumokat tartalmazta, valamint a fuvardíjat 2150 euró összegben. Egyidejűleg mellékelteként megküldte a biztonságos parkolók listáját. Mind a felperes által 2010. szeptember 30-án küldött szállítási megrendelés, mind az alperes által a ... SK S.r.o.-nak adott nemzetközi fuvarmegbízásban szerepelt az a felhívás, hogy a kamion csak őrzött (biztonságos) parkolóban állhat meg pihenni.

A ... SK S.r.o. fuvarozó a P-0072644 sorszámú CMR fuvarlevéllel igazoltan a 16 koli, 96 palettából álló küldeményt 2010. szeptember 30-án Székesfehérváron felvette. A fuvarozó gépkocsivezetője a megbízásban foglaltaktól eltérően nem a biztonságos parkolók listáján szereplő parkolóban állt meg a gépjárművel 2010. október 4-én, ahol az éjszaka folyamán a kamiont kirabolták, az áru egy részét, 24 terméket elloptak. A címzett így 2010. október 5-én csak 12 koli és 72 paletta árut vett át.

A felperes 2010. október 6-án felszólamlással élt az alperes felé, jelezve, hogy a keletkezett kár vizsgálatát követően tájékoztatást ad. A **P...** Kft. kárát a ... Europe SA biztosító a szállítmánybiztosítás alapján megtérítette, és meghatalmazta a ... BV társaságot, hogy a kárigény tárgyában a visszkereseti igény megtérülése érdekében eljárjon és a felelős fuvarozótól vagy az ő biztosítójától 37.859,76 euró összeget átvegyen. A **P...** Kft. ezen összegű kárigényét engedményezte a ... Europe SA-ra. A ... BV ennek alapján 2011. február 25-én írt levelében szólította fel a felperest 10.700,72 euró megfizetésére a CMR Egyezmény alapján, aki ezt az összeget 2013. január 17-én átutalással megfizette. A felperes 2011. március 7-én F1764/10. sorszám alatt 2.903.934,- Ft összegről 2011. április 6-i fizetési határidővel számlát állított ki a 10.700,62 euró forint ellenértékéről, egyidejűleg felszólította az alperest, hogy ezt az összeget kártérítésként fizesse meg. Az alperes jogi képviselője válaszában vitatta a követelés jogalapját és összecszerúságát, arra hivatkozva, hogy a felperessel szállítmányozási szerződés jött létre. Az alperes egyidejűleg a ... SK S.r.o. cég felé is felszólítást küldött a kár megtérítése iránt, majd keresetet nyújtott be a Rozsnyói Járásbírósághoz 10.700,62 euró és késedelmi kamatának megfizetése iránt. A Rozsnyói Járásbíróság 2012. november 7-én kelt 10Cb/21/2011. számú eljárásában hozott ítéletével kötelezte a ... SK S.r.o. céget 10.700,62 euró és 2010. október 15. napjától számított évi 5 % mértékű kamata és költség megfizetésére az alperes részére. Az ítélet indokolása szerint a kamionról **P...** televíziókat tulajdonítottak el. A rendőrség jelentése szerint az eltulajdonítás helye nyílt közterület volt. Megállapította továbbá, hogy a ... S.r.o. nem tartotta be a megbízásban foglaltakat, mivel a kifejezett megállapodás ellenére őrzött parkolón kívül parkolt a gépjárművel és ezalatt került sor az áru egy részének eltulajdonítására, így a CMR Egyezmény 17. Cikk 1) pontja értelmében felelős a szállítmány elvesztéséért.

A felperes eredménytelen felszólítást követően fizetési meghagyás kibocsátását kérte a közjegyzőtől, majd a kibocsátott fizetési meghagyással szemben az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban előterjesztett, módosított keresetében az alperest a CMR Egyezmény 17. Cikke, a Ptk. 391. § (3) bekezdése, a Ptk. 501. §-a és 339. §-a alapján 10.700,62 euró és annak 2013. szeptember 6. napjától évi 5 % mértékű kamatai megfizetésére kérte kötelezni.

Előadta, hogy 2010. szeptember 30-án fuvarmegbízást adott az alperesnek elektronikai áruk Székesfehérvárról Nagy-Britanniába történő közúti szállítására. Álláspontja szerint a felek között a megjelölt napon fuvarozási szerződés jött létre, mellyel egyidejűleg megadta az alperesnek a biztonságos parkolókról szóló listát. Az alperes a szerződés teljesítéséhez a ... S.r.o. szlovák céget vette igénybe, aki azonban a gépjárművel nem a biztonságos parkolók listáján szereplő helyen várakozott, ennek következtében került sor az áru egy részének eltulajdonítására. Álláspontja szerint az alperes az általa igénybe vett alvállalkozóért felelősséggel tartozik, mivel az alvállalkozója az

általára adott előírást megsértette. Érvelése szerint az őrzött parkolók használatának szerződéses előírás ellenére történő elmulasztása és a jármű őrzés nélküli közterületen parkoltatása kimeríti a CMR Egyezmény 32. Cikk 1. pontjában meghatározott súlyos gondatlanságot, így az elévülési idő 3 év. Hivatkozott a CMR Egyezmény 39. Cikk 4. pontjában foglaltakra, miszerint a károsult biztosítója felé 2013. január 17-én teljesítette a kártérítés összegét, így ehhez képest az 1 éves elévülési időn belül nyújtotta be keresetét, amelyre tekintettel alperes elévülési kifogása alaptalan.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen arra hivatkozással, hogy a felek között az általa 2010. szeptember 29-én kelt visszaigazolás szerinti szállítmányozási jogviszony jött létre. Utalt arra, hogy a visszaigazolásban írtak szerint a felperes a felrakás tervezett idejét megelőző munkanap 14.00 óráig írásos észrevétellel nem élt, a 2010. szeptember 30-i keltezésű megbízás megegyezik az áru felrakásának napjával, így nem áll fenn a megbízás tartalmára vonatkozó módosítási lehetőség. Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 517. §-ában foglalt kötelezettségének eleget tett, amikor peres eljárást indított a ... SK S.r.o. fuvarozást végző céggel szemben, amelyet megnyert, azonban fizetési kötelezettségének a fuvarozó önként nem tett eleget, ezért mivel további költségek viselése nem állt módjában, felpereshez fordult annak érdekében, hogy az általa előlegezett költségek megtérítésében és a végrehajtással felmerült költségek viselésében vállaljon szerepet. Miután felperes az igényérvényesítés költségeit nem előlegezte, a fuvarozóval szemben végrehajtási eljárás nem indult. Hangsúlyozta, hogy a szállítmányozási szerződés teljesítése során az általa elvárható magtartást tanúsította, a ... S.r.o. cégnek adott fuvarmegbízásban kikötötte, hogy csak őrzött parkolóban pihenhet meg. Egyidejűleg elévülési kifogást terjesztett elő a Ptk. 520. § (3) bekezdése alapján.

A Fővárosi Törvényszék a 2015. január 22. napján kelt, 8.G.44.038/2013/22. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy az alperesnek 15 nap alatt 190.500 forint ügyvédi munkadíjat fizessen meg.

A határozat indokolásában rögzítette, hogy a tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékok értékelése folytán állapította meg. Elsődlegesen abban a kérdésben folytatott le bizonyítást, hogy a felek között milyen tartalommal jött létre a jogviszony, fuvarozási vagy szállítmányozási szerződést kötöttek. Vizsgálta a szerződéskötés körülményeit, amelyre a felek részéről eljáró személyeket tanúként hallgatta meg. **G. J. Tamás** tanúvallomása szerint az alperes ügyintézőjével a megbízás adása előtt fuvardíjban állapodtak meg. Nem emlékezett arra, hogy kapott volna megbízás visszaigazolást, valamint, hogy a telefonos beszélgetés során felmerült-e, hogy az alperes szállítmányozóként vagy fuvarozóként jár el; rendelkezik-e fuvarszközzel, vagy más fuvarozóval végzi a fuvarozást. **Ny. R.** (az alperes ügyintézője) tanúkénti meghallgatása során **G. J.** fel egyezően adta elő, hogy közöttük a megállapodás, a kapcsolatfelvétel szóban történt. Eltérő volt azonban a két tanú nyilatkozata abban, hogy a telefonos egyeztetés során szóba került az, hogy az alperesi társaság szállítmányozói tevékenységet végez. Elismerte, hogy a szállítmányozási megbízási fax feladóvevénye nem áll rendelkezésre. Előadása szerint a megbízást e-mailen küldték meg két alkalommal a felperesnek, és hivatkozott arra, hogy fuvarozási engedélye az alperesi társaságnak nem volt.

A bíróság ezt követően idézte a Ptk. 514. § (1) és (2) bekezdését, és rögzítette, hogy az alperes elmondása szerint fuvarozási engedéllyel nem rendelkezik, saját fuvarszköze nincs. Kifejtette ugyanakkor, hogy önmagában az, hogy az adott társaság fuvarozási eszközzel nem rendelkezik, még nem igazolja, hogy az adott jogviszony keretében szállítmányozóként járt el, azonban a fuvarozási tevékenység végzésének feltétele a fuvarozási engedély, melynek hiányában az alperes fuvarozóként nem járhatott el. A szerződéskötés körülményeinek vizsgálata alapján megállapította, hogy a 2010. szeptember 29-én kelt szállítmányozási megbízás visszaigazolásban szereplő pozíciószám azonos a ... SK S.r.o.-nak adott, fuvarozásban megjelölt pozíciószámmal. Ez azt támasztotta alá, hogy a perbeli küldeményre vonatkozott az alperes szállítmányozási megbízás visszaigazolása, aminek a

megküldését ígérte a 2010. szeptember 29-én 2 óra 42 perckor küldött e-mailben. A felperes által 2010. szeptember 29-én 1 óra 51 perckor küldött értesítés a fuvar lemondásáról, ezért nem vonatkozhatott a perbeli fuvarozásra, mivel a későbbi időpontban küldte meg az alperes a gépkocsi rendszámát és ígérte a visszaigazolást. Ez az alperes álláspontját igazolta, miszerint a megbízási visszaigazolásában foglalt feltételek szerint jött létre a szerződés. Az a tény, hogy az alperes a fuvarozóval szembeni kárigényt érvényesítette a peres eljárásban, majd a végrehajtási költség megelőlegezését a felperestől kérte, szintén azt igazolja, hogy szállítványozóként vállalta a küldemény továbbítását. A felperes 2010. szeptember 30-i megbízásában szereplő, a 2010. szeptember 29-i megbízás visszaigazolásban is megjelölt rendszám azonossága alapján az volt megállapítható, hogy a felek már 2010. szeptember 29-én megállapodtak a szerződés feltételeiben.

Az elsőfokú bíróság ezt követően az alperes elévülési kifogását vizsgálta, azt, hogy a felperes igényét az elévülési időn belül érvényesítette-e. Idézte a Ptk. 520. § (3) bekezdését, amely szerint az elévülés kezdő időpontja az az időpont, amikor a küldeményt a fuvarozónak át kell adni, ha pedig átadják, az az időpont, amikor a fuvarozó felelősségének az elévülése megkezdődött. Rögzítette, hogy a nemzetközi közúti áru fuvarozás elvégzésére a CMR Egyezmény alkalmazandó. Ennek 32. cikk 1. pontja alapján a fuvarozáson alapuló igények 1 év alatt évülnek el, kivéve a szándékosság és súlyos gondatlanság esetét, amikor az elévülési idő 3 év. A bíróság álláspontja szerint az ügyben a szándékossággal egyenértékűnek minősült a felmerült körülmény. Az elévülés kezdeteként a CMR Egyezmény 32. cikk 1a. pontja alapján az áru kiszolgáltatásának a napját 2010. október 5. napján határozta meg. Rögzítette, ha az alperes fuvarozó lett volna, akkor a CMR Egyezmény 39. cikk 4. pontja alapján 1 éves határidőn belül évült el a követelés, az alperes azonban szállítványozóként járt el, ezért a fuvarozói jogviszony esetére irányadó CMR Egyezmény 32. és 39. cikkében foglalt elévülési idő nem alkalmazható a felek közötti jogviszonyra. Rögzítette ugyanakkor, hogy a Ptk. 520. § (3) bekezdése alapján a felperes igénye az alperessel mint szállítványozóval szemben elévült.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése és a vonatkozó IM rendelet alapján határozott.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a keresetében foglaltak szerinti marasztalását kérte az alperesnek a másodfokú eljárás költségei megfizetése mellett.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen állapította meg a tényállást, azonban annak egyes elemeiben kirívóan okszerűtlen következtetést vont le, ezért az ítélet jogszabálysértő. Előadta, hogy az elsőfokú eljárásban abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a felek között fuvarozási szerződés jött-e létre, és ennek okán az alperes kártérítési felelősséggel tartozik-e a felperes felé, vagy szállítványozási szerződés, amelynek révén nem terheli felelősség a fuvarozás során lopás miatt bekövetkezett kár miatt. Álláspontja szerint az F/2 és F/3 alatt csatolt, 2010. szeptember 30-i e-mail alapján jött létre a felek közötti szerződés, amellyel a felperes a fuvarmegrendelést továbbította az alperesnek, és amely e-mailhez csatolta a biztonságos parkolók listáját. Ehhez képest került becsatolásra A/2 alatt a 2010. szeptember 29-i dátumú szállítványozási megbízás visszaigazolás dokumentum, amelyre az alperes állította, hogy azt telefaxon megküldte a felperesnek, és a felek közötti jogviszonyt ezen visszaigazolás tartalmára tekintettel minősítette szállítványozási jellegűnek. A felperes cáfolta, hogy ilyen tartalmú faxüzenetet kapott az alperestől, és az alperes sem vitatta, valamint az elsőfokú ítélet is tartalmazza, hogy a telefaxról nem áll rendelkezésre leadását igazoló szelvény. Rendelkezésre állnak továbbá a 2010. szeptember 29-én váltott e-mailek a járműről, a fuvarról, a fuvar lemondásáról, a jármű rendszámáról, valamint a tényleges fuvarozónak, a ... SK S.r.o.-nak adott alperesi fuvarmegrendelés. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlan megállapításokat tett a fenti iratokra és tanúnyilatkozatokra a felek közötti jogviszony minősítése tekintetében.

Egyetértett az ítélet azon részével, hogy önmagában az, hogy a társaság fuvarozási eszközzel nem rendelkezik, nem igazolja, hogy az adott jogviszony tekintetében szállítmányozóként jár el, de utalt arra, hogy fuvarozási szerződést köthet olyan vállalkozó is, amely fuvarszöveggel nem rendelkezik, mely esetben alvállalkozó vesz részt a fuvarozási ügylet lebonyolításában. Hangsúlyozta, hogy a fuvarozási minőséget az alperes oldaláról nem a fuvarszöveg rendelkezésre állása, hanem a megkötött szerződés tartalma alapján kell elbírálni.

Egyetértett az ítélet azon megállapításával is, mely szerint a fuvarozási tevékenység végzésének feltétele a fuvarozási engedély, melynek hiányában az alperes fuvarozóként nem járhatott el. Az okfejtés kapcsán azonban előadta, hogy a fuvarozási tevékenységi engedély egyik feltétele a megfelelő és engedélyezett fuvarszöveg rendelkezésre állása, így az ítélet logikailag ellentmondásos. Kiemelte, hogy a keresetének jogcímét nem arra alapította, hogy fuvarozási engedély és megfelelő fuvarszöveg birtokában fuvarozási tevékenységet végez, hanem arra, hogy a Ptk. 488. §-a szerint fuvarozóként szerződött és ezzel a Ptk. szerinti fuvarozói felelősséget vállalta el. A Ptk. 498. § (1) bekezdése alapján a fuvarozó a küldemény továbbítását más fuvarozóra is bízhatja, miként az a perbeli esetben is történt. Megkülönböztetendő egymástól a Ptk. szerinti fuvarozói feladatot és ennek okán a fuvarozási felelősséget vállaló alperes, más részről a tényleges fuvarozó, kinek a tevékenység ellátására fuvarozási engedéllyel kell rendelkezni, mely engedélyre az 1988. évi I. törvény és kapcsolódó végrehajtási rendeletei az irányadóak. A felek közötti jogviszony tekintetében a Ptk. alapján a tényleges fuvarozó tevékenysége alvállalkozói tevékenységnek minősül, így a Ptk. 498. § (2) bekezdésében foglaltak alapján a fuvarozásban résztvevő fuvarozók egyetemlegesen felelősek. Ennek okán az alperes kártérítési felelőssége a CMR Egyezmény 17. cikke, illetve a Ptk. 503. §-a alapján fennáll.

Kifogásolta, hogy az alperes által a tényleges fuvarozónak adott fuvarmegrendelésben szereplő és az alperes szállítmányozási visszaigazolásában szereplő megegyező azonosító számok miképpen igazolják azt a tényt, hogy az alperes visszaigazolása megküldésre került az alperesnek. Az a körülmény, hogy a hivatkozott e-mailben szereplő rendszám azonos a későbbiekben, a fuvarlevélen szereplő rendszámmal, semmiben nem támasztja alá, hogy az alperes a későbbiekben küldött visszaigazolást. A pozíciószám és a hivatkozott e-mailben szereplő rendszám azonossága álláspontja szerint kizárólag azt támasztja alá, hogy az alperes a kérdéses fuvarügyletet egy adott azonosítószám alatt tartotta nyilván. Álláspontja szerint nem érthető a bíróság megállapítása, mely szerint az A/7 alatti e-mailváltásban a felperesi levél nem vonatkozhatott a perbeli fuvarfeladat lemondására. Elismerte ugyanakkor, hogy a szeptember 29-én leadott e-mail egy korábbi fuvarfeladatra hivatkozik, ami megghiúsult. Figyelemmel arra, hogy a felek közötti megállapodás a 2010. szeptember 30-i szállítási megrendelés és e-mail szerint létrejött. Szerződési okmányként ezért kizárólag ezek az F/2 és F/3 alatt rendelkezésre álló e-maileket lehet tekintetni, melyek megküldése nem vitatott, ezért logikailag helytelen az azt megelőzően, 2010. szeptember 29-én kelt alperesi visszaigazolást, melynek megküldéséről bizonyíték nem áll rendelkezésre, alapul venni.

Megismételte az elsőfokú eljárásban előadottakat, miszerint az állítólagos visszaigazolás tartalma önmagában is ellentmondásos, abban vegyesen léteznek szállítmányozásra és fuvarozásra vonatkozó hivatkozások. Az első mondat szállítmányozókénti visszaigazolásra utal, de az azt követő formátum tipikusan a fuvarozási szerződés elemeit sorolja fel a felrakásra, lerakásra, járműre vonatkozó adatokkal. Ezek tipikusan fuvarozási szerződéses előírások.

A harmadik bekezdésben szereplő mondatban található CMR Egyezményre történő hivatkozást, tekintettel arra, hogy a jogszabály fuvarozásra vonatkozik, ugyancsak a fuvarozási szerződést támasztja alá. Az alperes a fenti feltétel szerepeltetésével önmagát önszerződő szállítmányozónak minősítette, aki nemcsak a szállítmányozásra, hanem a fuvarozásra irányadó jogszabályok szerinti felelősséget vállalja. Az önszerződő szállítmányozói minőség megállapíthatósága hiányában is rögzíthető, hogy a visszaigazolási blanketta vegyes tartalma alkalmas másik fél megtévesztésére, így az okmány kézhezvétele esetén is joggal feltételezhette a felperes, hogy az alperes fuvarozóként

szerződik vele, és a fuvarozás során bekövető károk esetén fuvarozói felelősséget vállal. A felperes álláspontja szerint az a körülmény, hogy az alperes a tényleges fuvarozóval szemben eljár, nem a felek közötti szerződés minősítésére ad támpontot, hanem úgy minősítendő, hogy az alperes a kártérítési igényt érvényesítette azon személlyel, az alvállalkozóval szemben, aki az alperes felé az okozott kárért helytállni tartozik. Ez azonban nem érinti az alperes önálló felelősségét az okozott kár megtérítése iránt a felperes felé.

Mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül minősítette a peres felek jogviszonyát szállítványozóinak, így az elévülés kérdésében is téves álláspontra helyezkedett. A CMR Egyezmény 32. cikk 1. pontjában foglaltakra tekintettel, álláspontja szerint az elévülési idő 3 év, mivel megállapítható az ügyben a súlyos gondatlanság, továbbá a CMR Egyezmény 39. cikk 4. pontjában foglaltakra tekintettel a felperes igényérvényesítése a kár megtérítésére irányuló fizetéstől számított 1 éven belül történt, így az elévülési kifogás megalapozatlan.

Egyebekben fenntartotta az elsőfokú eljárásban általa előadottakat.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte a vonatkozó IM rendelet szerint megállapított ügyvédi költség tekintetében.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen tisztázta, a feltárt tényeket helyesen értékelte és helyes jogi következtetések levonva a jogszabályoknak megfelelő ítéletet hozott. Helytállóan állapította meg, hogy az alperes mint szállítványozó és a felperes mint megbízó között szállítványozási jogviszony jött létre. A tanúvallomások alapján helyesnek tartotta az ítélet azon megállapítását, hogy a felek között a kapcsolatfelvétel, illetve a megállapodás szóban történt. **Ny. R.** tanúvallomására utalt, valamint arra, hogy az érintett szállítványozási szerződés megkötésekor az alperes nem rendelkezett fuvarozási engedéllyel és fuvarozási eszközzel, így a tényleges fuvarozást nem tudta volna ellátni, ezért fogalmilag kizárt, hogy mint fuvarozó a fuvarozást maga végezhetne volna el. Hangsúlyozta, hogy az alperes kizárólag szállítványozással foglalkozó gazdasági társaság, mely szállítványozóként a megbízó által megjelölt áruk rendeltetési helyre történő szállítása érdekében fuvarozási szerződéseket köt és egyéb speditóri feladatokat lát el. Kiemelte, hogy az elsőfokú ítélet helyes megállapítása szerint fuvarozási engedély hiányában az alperes fuvarozóként nem járhatott el. Helytállóan találta az elsőfokú bíróság megállapításait a fuvar lemondására vonatkozó 2010. szeptember 29-én 1 óra 51 perckor küldött értesítés tekintetében, és a pozíciószámok egyezősége körében is. Ezek az alperes álláspontját igazolják, miszerint a megbízás visszaigazolásában foglalt feltételek szerint jött létre a szerződés. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló dokumentumok alapján, hogy a felek 2010. szeptember 29. napján már megállapodtak a szerződés feltételeiben. Hivatkozott ismételten arra, hogy a szállítványozási megbízás visszaigazolása úgy rendelkezett, hogy amennyiben a visszaigazolás tartalma ellen azonnal vagy később a felrakás tervezett idejét megelőző munkanap 14 óráig írásos észlevétellel nem élnek, úgy azt elfogadott eseti szállítványozási szerződésnek tekintik. A felperes észrevételt erre nem tett, így a felek között a szállítványozási szerződés létrejött. A felperes szállítási megrendelése 2010. szeptember 30-i keltű, ami megegyezik az áru felrakásának napjával, így nem áll fenn a szállítványozási megbízás visszaigazolása szerinti, a megbízás tartalmára vonatkozó módosítási lehetőség, így a felperes által hivatkozott és csatolt dokumentumot kell a felek között érvényesen létrejött szerződésnek tekinteni.

Vitatta, hogy a szállítványozási megbízás visszaigazolása ne lenne egyértelmű. Annak tárgyából és tartalmából is kitér, hogy a megbízást az alperes szállítványozóként fogadta el és igazolta vissza. Helyesnek találta azt a megállapítását is az elsőfokú bíróságnak, hogy mivel az alperes a fuvarozóval szemben kárigényt érvényesített a peres eljárásban, és a felperestől kérte a végrehajtási költség előlegezését, szintén azt igazolta, hogy az alperes szállítványozóként vállalta a küldemény továbbítását. Amennyiben a felek között fuvarozási szerződés jött volna létre, és az alperes a ... SK

S.r.o.-t mint alfuvarozót vette volna igénybe, abban az esetben a ... SK S.r.o.-val szembeni jogerős ítélet végrehajtásának megindítását nem kötötte volna ahhoz, hogy a felperes költsége előlegezzon, hanem annak az ítélet végrehajtását maga kezdeményezte volna. Azzal, hogy a fuvarozóval szemben kártérítési igényt érvényesítette, a Ptk. 517. §-a alapján őt terhelő kötelezettségének - ténylegesen fennálló kötelezettségét felülmúlva - tett eleget, ezért helyesen állapította meg az elsőfokú törvényszék, hogy a felek között szállítmányozási jogviszony jött létre. Ezért a felek jogviszonyára a CMR Egyezmény 32. és 39. cikkében foglaltak nem alkalmazhatók. Rájuk a Ptk. 520. § (3) bekezdése szerinti 1 éves elévülési idő vonatkozik, melyre tekintettel a felperes igénye elévült. Szállítmányozó felelőssége az alperesnek nem áll fenn, mivel szállítmányozóként úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható.

A felperes fellebbezése az alábbiakra tekintettel nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, a rendelkezésre álló okirati és egyéb bizonyítékokat helyesen értékelve jutott arra a következtetésre, hogy a peres felek között a Ptk. 514. §-ában szabályozott szállítmányozási szerződés jött létre, és helytálló a jogi következtetése a tekintetben is, hogy a felperes követelése a Ptk. 520. § (3) bekezdése alapján - mivel az alperes nem fuvarozóként járt el - elévült. A másodfokú bíróság egyetértett a bizonyítékok értékelése körében kifejtett indokokkal, az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okirati és egyéb bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül nem értékelte, annak felülmérlegelésére a másodfokú bíróság nem látott alapot.

Az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokaira a másodfokú bíróság annak megismétlése nélkül utal, a felperes fellebbezése folytán azonban az alábbiakra kíván rámutatni.

Az eljárás során a felek eltérő álláspontot képviseltek a tekintetben, hogy közöttük szállítmányozási vagy fuvarozási szerződés jött létre.

A Ptk. 488. §-a értelmében fuvarozási szerződés alapján a fuvarozó díjazás ellenében köteles a küldeményt rendeltetési helyére továbbítani és a címzettnek kiszolgáltatni. A szerződés a fuvarozás elvállalásával jön létre, azonban jogszabály kimondhatja, hogy a küldemény átvétele jelenti a fuvarozás elvállalását.

A Ptk. 514. §-a rendelkezik a szállítmányozásról, amit a jogirodalom fuvarozási bizománynak is szokott nevezni. A szállítmányozási szerződés alapján a szállítmányozónak kettős főkötelezettsége van, egyrészt köteles valamely küldemény továbbításához szükséges fuvarozási szerződést megkötöni, másrészt pedig köteles a küldemény továbbításával kapcsolatos egyéb teendőket elvégezni. Az 514. § (2) bekezdése kimondja, hogy a szerződés a megbízás elfogadásával jön létre.

Az elsőfokú bíróság e rendelkezéseket figyelembe véve helyesen és okszerűen értékelte a szerződés megkötésében közreműködő **G. J. Tamás** és **Ny. R.** tanúvallomásait, valamint vetette össze nyilatkozatukat a rendelkezésre álló további okirati bizonyítékokkal. Az ítélet indokolásában részletesen kifejtettek alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felek között a felperes állításával ellentétben nem 2010. szeptember 30-án, az általa küldött megbízás alperes általi elvállalásával, hanem már azt megelőző napon 2010. szeptember 29-én létrejött a szerződés, mivel a csatolt okiratokból egyértelműen megállapítható, hogy a felek a szerződés pontos feltételeiben ezen a napon megállapodtak. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a Ptk. a szállítmányozási szerződésre vonatkozóan nem ír elő formakényszert, így a szerződés létrejöhet írásban, szóban és akár ráutaló magatartással is (Ptk. 216. § (1) bekezdés). Ahhoz, hogy az alperes 2010. szeptember 29-én pontos, a felrakás és lerakás helyét, a gépjármű rendszámát tartalmazó adatokkal szállítványozási megbízás

visszaigazolást tudjon küldeni a felperesnek, valamint ugyanezen a napon nemzetközi fuvarmegbízást tudjon adni a fuvarozást ténylegesen teljesítő ... SK S.r.o. szlovák társaságnak, a feleknek már ezen a napon, azaz 2010. szeptember 29-én vagy azt megelőzően egyeztetniük kellett a szerződés feltételeiről. A rendelkezésre álló e-mail üzenetekből és okirati bizonyítékokból következően a szóbeli megállapodás már nyilvánvalóan az adott napon, vagy azt megelőzően megtörtént, tekintettel arra, hogy a felperes részéről küldött olyan e-mail, ami a visszaigazolásban és a ... SK S.r.o.-nak adott fuvarmegbízásban szereplő adatokat tartalmazná nem áll rendelkezésre, ilyen okirat nem került csatolásra. Az alperes így a szóbeli megállapodás alapján igazolta vissza a szállítmányozási megbízást, és mint szállítmányozó intézkedett a Ptk. 514. § (1) bekezdése alapján a fuvarozási szerződés megkötéséről a ... SK S.r.o.-nak adott nemzetközi fuvarmegbízás megadásával. A felperes a következő napon, 2010. szeptember 30-án az alperes visszaigazolásával azonos, 2150 euróban igazolta vissza az alperesnek járó díjazás összegét, ami szintén arra utal, hogy ebben az összegben a felek már szeptember 29-én megállapodtak.

Az elsőfokú bíróság helyesen és ellentmondástól mentesen állapította meg és értékelte a bizonyítékok között, hogy az alperes saját fuvarszerszámmal és fuvarengedéllyel nem rendelkezett, ezért a perbeli szerződést csak szállítmányozóként köthette meg, amit alátámaszt az alperes fellebbezési ellenkérelmében is hivatkozott azon tény, hogy az alperes kizárólag szállítmányozással foglalkozó társaság, főtevékenysége a TEAOR megjelölések szerinti szállítmányozásnak felel meg. Az alperes szállítmányozói minőségét támasztja alá, hogy a P0072644 számú CMR fuvarlevélen fuvarozóként a ... SK S.r.o. került feltüntetésre. Megalapozottan hivatkozott az alperes fellebbezési ellenkérelmében, valamint az elsőfokú eljárás során is arra, hogy a ... SK S.r.o. fuvarozóval szemben általa indított per során mint szállítmányozó a Ptk. 517. §-ában őt terhelő kötelezettségét teljesítette, a jogszabály szerinti igényérvényesítési kötelezettségének eleget tett, e körben mulasztása nem állapítható meg, így ebből eredő kártérítési felelőssége sem áll fenn. Az alperesnek a fuvarozóval szembeni perindítása is a szállítmányozási jogviszony létrejöttét támasztja alá, ami eredményre vezetett, mivel a ... SK S.r.o. fuvarozó felelősségét a Rozsnyói Járásbíróság jogerősen megállapította. Ennek körében az alperes úgy járt el, mint ahogyan az a szállítmányozótól elvárható volt, eljárása folytán az azonnali igényérvényesítés a fuvarozóval szemben megtörtént.

A felek közötti jogviszony helyes minősítésére és a Ptk. 520. § (3) bekezdésére figyelemmel helytálló az elsőfokú bíróság jogi álláspontja a felperes követelésének elévülésére vonatkozóan is. Mivel az alperes nem fuvarozóként járt el, a Ptk. 520. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak hiányában a bekövetkezett kárért fuvarozó módjára nem felel. A Ptk. 325. § (1) bekezdése értelmében az elévült követelés bírósági úton nem érvényesíthető, így a felperes keresetét elutasító döntés megalapozott, annak megváltoztatására a fellebbezésben előadottak alapján a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezésre tett kiegészítéssel a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint - indokai alapján - hagyta helyben.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5)-(6) bekezdései alapján, a 3.275.995,- Ft pertárgyérték és a jogi képviselő által kifejtett tevékenységre figyelemmel állapította meg.

Budapest, 2016. év március hó 17. napján

. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Ócsai Beatrix s.k.
bíró

Hidvéginé dr. Adorján Livia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő